

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Nc/4/2026
Identifikačné číslo spisu:	1616208506
Dátum vydania rozhodnutia:	09.06.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1616208506.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa S. S., narodenú XX. Z. XXXX, bývajúcu u matky, v konaní zastúpenú procesným opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Bratislava, Vázovova 7/A, dieťa matky Mgr. S. U., narodenej XX. Z. XXXX, G., N. XX, otca Ing. S. S., narodeného XX. Z. XXXX, G., H. 4, zastúpeného Advokátska kancelária VERIONS, s. r. o., Bratislava, Radvanská 21, IČO: 47239441, za účasti prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava, o úpravu styku maloletého dieťaťa so starými rodičmi - navrhovateľmi: 1/ Ing. Z. S. zomrelý XX. Q. XXXX a 2/ Ing. S. S., CSc., narodenej XX. S. XXXX, G., O. U. XX, zastúpenej Advokátska kancelária VERIONS, s. r. o., Bratislava, Radvanská 21, IČO: 47239441, vedenej na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. Bl-3P/57/2017, o vylúčení sudcov Krajského súdu v Trnave z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 11CoP/72/2026, takto

rozhodol:

Sudkyňa Krajského súdu v Trnave JUDr. Silvia Hýbelová j e v y l ú č e n á z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 11CoP/72/2026.

Sudca Krajského súdu v Trnave Mgr. Fedor Benka n i e j e v y l ú č e n ý z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 11CoP/72/2026.

Odôvodnenie

1. JUDr. Silvia Hýbelová, predsedníčka senátu 11CoP Krajského súdu v Trnave (ďalej tiež len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), vo veci vedenej na takomto súde pod sp. zn. 11CoP/72/2026 predkladacou správou z 20. mája 2026, došlou Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) 03. júna 2026 predložila spis na rozhodnutie podľa § 54 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) o vznesenej námietke zaujatosti starej matky a otca maloletej voči sudcom zaradeným do senátu 11CoP krajského súdu, JUDr. Silvii Hýbelovej a Mgr. Fedorovi Benkovi.

2. Podaním doručeným krajskému súdu 15. mája 2026 vzniesli stará matka a otec maloletej námietku zaujatosti voči sudcom krajského súdu uvedeným v bode 1. in fine.

2.1. V podaní odôvodnili námietku zaujatosti voči členke senátu JUDr. Silvii Hýbelovej tým, že táto v inom, skutkovo a personálne súvisiacom konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 12CoP/42/2024, v ktorom vystupovala ako zastupujúca členka odvolacieho senátu, na pojednávaní dňa 24. júla 2024 predniesla výroky, ktorými podľa názoru starej matky a otca prejedlikovala výsledok odvolacieho konania a prejavila zaujatosť voči otcovi. Namietali najmä vyjadrenia sudkyne v tom zmysle, že „deti boli zverené do osobnej starostlivosti matky, odvolací súd má za to, že správne“, ako aj jej ďalšie výroky týkajúce sa odmietania otca maloletými deťmi a vyjadrenia „nech je za tým čokoľvek“, ktoré preukazujú rezignáciu súdu na zisťovanie príčin rozvratu vzťahov medzi otcom a deťmi. Uviedli, že predmetné výroky nepredstavovali procesný postup súdu, ale vyjadrenie právneho názoru k meritu veci pred ukončením dokazovania, čím malo dôjsť k porušeniu princípu neustrannosti a spravodlivého procesu. Poukázali pritom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) týkajúcu sa prejedlikovania rozhodnutia sudcom ešte pred rozhodnutím vo veci samej (II. ÚS 162/2012 a III. ÚS 153/08). Ďalej namietali, že JUDr. Silvia Hýbelová predmetné stanoviská prezentovala v mene celého odvolacieho senátu („odvolací súd má za to“), pričom ďalšie členky senátu boli následne uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7CdoR/12/2025 vylúčené z prejedlikovania a rozhodovania súvisiacej veci pre pochybnosti o ich neustrannosti. Podľa otca tým vznikajú objektívne pochybnosti o neustrannosti aj vo vzťahu k JUDr. Hýbelovej, keďže sa od postojov ostatných členiek senátu nijako nedištancovala a sama ich aktívne prezentovala. Zároveň poukázali na to, že odvolací súd v označenom rozhodnutí potvrdil, že námietky zaujatosti voči sudkyňi boli relevantné. Z uvedených dôvodov otec navrhol vylúčenie JUDr. Silvie Hýbelovej z prejedlikovania a rozhodovania veci.

2.2. Zároveň v uvedenom podaní namietali aj zaujatosť člena odvolacieho senátu Mgr. Fedora Benku s tým, že tento bol v skutkovo a personálne súvisiacom konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 12CoP/42/2024 dodatočne ustanovený ako zastupujúci sudca krátko pred pojednávaním dňa 02. 10. 2024, pričom vzhľadom na rozsah súdneho spisu a časový priestor na jeho naštudovanie vznikajú pochybnosti, či sa mohol s vecou dostatočne oboznámiť a rozhodovať na základe vlastnej znalosti spisu. Ďalej namietali, že spôsob ustanovenia zastupujúceho sudcu vyvoláva pochybnosti o zákonnosti jeho zaradenia do senátu, keďže dôvody zastúpenia neboli dostatočne konkretizované a postup súdu považujú za nepreskúmateľný a potenciálne rozporný s právom na zákonného sudcu. V nadväznosti na uvedené tvrdili, že Mgr. Fedor Benka sa mohol podieľať na rozhodnutí bez dostatočného oboznámenia sa so spisom, a preto vznikajú pochybnosti, či rozhodoval na základe vlastnej znalosti veci, čo má podľa nich dopad na jeho neustrannosť v ďalšom súvisiacom konaní.

3. JUDr. Silvia Hýbelová vo vyjadrení z 19. mája 2026 uviedla, že sa necíti byť zaujatá a nemá pomer k veci, účastníkom konania, ich zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní. Navrhovateľka a otec maloletej vyvodzujú pochybnosti o jej nezaujatosti z procesného postupu v inej veci týkajúcej sa maloletej, vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 12CoP/42/2024, čo však samo osebe nemôže byť dôvodom na jej vylúčenie. Zaujatosť jej tiež vytykajú z dôvodu, že viedla pojednávanie 24. júla 2024 ako zastupujúca predsedníčka senátu namiesto JUDr. Kataríny Slováčekovej, hoci podľa ich názoru nemala byť zastupujúcou sudkyňou. S týmto dôvodom sa však už vysporiadal najvyšší súd v uznesení z 24. februára 2026, sp. zn. 7CdoR/12/2025.

4. Mgr. Fedor Benka vo vyjadrení z 19. mája 2026 uviedol, že sa vo veci necíti byť zaujatý a nemá pomer k veci, účastníkom konania, ich zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní. Uviedol, že navrhovatelia vyvodzujú odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti z toho, že v inej veci vedenej na Krajskom súde v Trnave bol ako zastupujúci sudca členom senátu, ktorý na pojednávaní 02. októbra 2024 vo veci rozhodol. Navrhovatelia namietajú, že nemal byť zastupujúcim sudcom JUDr. Kataríny Slováčekovej, pričom s uvedenými dôvodmi sa už vysporiadal najvyšší súd v uznesení z 24. februára 2026, sp. zn. 7CdoR/12/2025. Namietaný sudca zastáva názor, že navrhovatelia odvodzujú dôvody jeho zaujatosti z procesného postupu pri rozhodovaní inej veci, čo samo osebe nemôže byť dôvodom na jeho vylúčenie.

5. Vzájomný vzťah medzi Civilným mimosporovým poriadkom (zákonom č. 161/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „CMP“) a CSP je vymedzený v ustanovení § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje

inak. Námiťku zaujatosti bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

6. Najvyšší súd ako súd nadriadený krajskému súdu (§ 54 ods. 2 CSP) posudzoval opodstatnenosť tvrdenej možnosti vzniku pochybností o nezaujatosti namietaných sudcov senátu IICoP odvolacieho súdu z hľadiska existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí podľa § 49 ods. 1 CSP. Dospel pritom k záveru, že námiťka zaujatosti bola podaná dôvodne vo vzťahu k sudkyňi JUDr. Silvii Hýbelovej a nedôvodne vo vzťahu k Mgr. Fedorovi Benkovi.

7. Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť (§ 49 až § 51 CSP) sa v civilnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie sporu nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nestrannosť sa definuje spravidla ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadržania určitej procesnej strane).

8. Súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný sudca. Ústavnoprávna úprava práva na spravodlivý proces zakotvená v čl. 46 ústavy zároveň na druhej strane zaručuje aj právo na to, aby právna vec strany sporu nebola odňatá zákonnému sudcovi, ktorý bol určený podľa zákonných pravidiel príslušnosti súdov (čl. 48 ods. 1 ústavy). Obsahom práva na prerokovanie vecí pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania sporu pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia sporu pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 73/97, sp. zn. I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). V zásade teda platí, že v určitej právnej veci by mal rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu ako tzv. zákonný sudca, ktorý by sa už v ďalšom priebehu konania nemal meniť. Výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu predstavuje inštitút vylúčenia sudcu z rozhodovania, ktorý zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov pripúšťa, aby zákonný sudca bol vylúčený z ďalšieho rozhodovania.

9. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pri posudzovaní nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru (napr. rozhodnutie vo veci Piersack c. Belgicko). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Vychádza z prezumpcie nestrannosti, pokiaľ nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva dôkaz o skutočnej zaujatosti (napr. rozhodnutie vo veci Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu.

10. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych príznakov. Uplatňuje sa tzv. teória zdania nezaujatosti podľa ktorej platí, že „spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná“. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (napr. Delcourt proti Belgicku). Rozhodujúcim prvkom pri posudzovaní námiťky zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava strany je objektívne oprávnená a relevantná. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych dostatočne závažných skutočnostiach.

11. Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (viď tiež Fey c. Rakúsko). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. Z uvedenej judikatúry ESLP a ústavného súdu možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu

objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k sporu disponuje.

12. Objektívny test nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávánemu sporu, stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o nezaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti sudcu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétne a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci.

13. Je potrebné brať na zreteľ skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti; preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, stranám, ich zástupcom, či osobám zúčastneným na konaní, dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne (porovnaj I. ÚS 332/08).

14. Podľa § 49 ods. 1 CSP je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Podľa § 49 ods. 2 CSP vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie. Podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

15. Účelom citovaných ustanovení je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu (vecí), k nezaujatému prístupu k stranám (účastníkom), ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedenými ustanoveniami zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to: a/ k sporu (veci), v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu (účastníkom konania), ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní. Rovnako je ňou aj rozhodovanie v inštančnom postupe.

16. Citované zákonné ustanovenia predpokladajú taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanom spore (veci) alebo taký jeho osobný vzťah k stranám sporu (účastníkom konania), ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Rovnako tak osobitným prípadom pomeru sudcu k veci je skutočnosť, že rozhodoval o veci na súde inej inštancie. V tomto prípade stačí, že sudca o veci rozhodoval, či už ako samosudca, alebo v senáte v inštančnom postupe.

17. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania buď na základe oznámenia sudcu (§ 50 CSP) alebo na návrh strany (§ 52 CSP).

18. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu skutočne iba

výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo.

19. Existencia oprávnených pochybností o nestrannosti sudcu závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhládnuv od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľné skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatost' dôležité, ale nie rozhodujúce, určujúce je to, či sa môže táto obava považovať za objektívne oprávnenú. Len nestranný súd totiž poskytuje stranám rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97). Z judikatúry ESLP a ústavného súdu možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podradiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, či sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní disponuje.

20. Najvyšší súd poznamenáva, že posudzovanie (ne)zaujatosti konkrétného sudcu sa aj pri objektívnom teste nestrannosti vždy realizuje v kontexte prejednávaneho prípadu bez ohľadu na charakter alebo druh sporu (konania), povahu strany sporu (účastníka konania) či prítomnosť emócií. Preto ani rodinnoprávne spory nie sú v rozhodovaní o (ne)vylúčení sudcu z dôvodu jeho zaujatosti žiadnou výnimkou, v ktorej by sa objektívny test nestrannosti aplikoval iným spôsobom, resp. prísnejšie. Najvyšší súd zároveň považuje za potrebné zohľadniť aj samotnú povahu veci tvoriacej predmet konania, ktorého účastníkmi sú blízke osoby a ktorého predmetom sú rodinnoprávne vzťahy, práve preto, že ide o typ konania nesúci výrazný emocionálny náboj. Mimoriadna citlivosť takýchto sporov charakterizuje nielen vzťahy medzi samotnými účastníkmi konania, ale nevyhnutne sa premieňa aj do vnímania nestrannosti konajúcich sudcov. Nie však v tom zmysle, že by sudcovia strácali schopnosť rozhodovať subjektívne nezaujato, ale z pohľadu objektívneho testu nestrannosti, teda z pohľadu nezainteresovaného pozorovateľa, pre ktorého musí byť súdne rozhodovanie nielen nestranné, ale sa takým aj javiť (IV. ÚS 160/2024).

JUDr. Silvia Hýbelová

21. Pokiaľ ide o subjektívny aspekt nestrannosti, sudkyňa JUDr. Silvia Hýbelová uviedla, že sa necíti byť zaujatá a nemá pomer k veci, účastníkom konania, ich zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní. Najvyšší súd sa preto zaoberal tým, či sú v posudzovanej veci dané okolnosti spôsobilé vyvolať objektívne pochybnosti o nestrannosti namietanej sudkyne.

22. Navrhovateľka a otec maloletej odôvodňujú námietku zaujatosti predovšetkým okolnosťami súvisiacimi s pôsobením JUDr. Silvie Hýbelovej v inom konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 12CoP/42/2024. Namietajú pritom jednak jej vystupovanie na pojednávaní konanom 24. júla 2024, jednak skutočnosť, že v uvedenej veci pôsobila ako zastupujúca predsedníčka senátu. Vo vzťahu k posledne uvedenej okolnosti najvyšší súd uvádza, že otázkou zákonnosti zastupovania JUDr. Kataríny Slováčekovej a s tým súvisiacimi námietkami sa už zaoberal v uznesení z 24. februára 2026, sp. zn. 7CdoR/12/2025 (porovnaj záver uvedený v bode 54. jeho odôvodnenia). Uvedená okolnosť preto sama osebe nie je spôsobilá založiť pochybnosti o nestrannosti namietanej sudkyne v prejednávanej veci.

23. Najvyšší súd sa ďalej zaoberal otázkou, či skutočnosti vyplývajúce z pôsobenia sudcu v inom, skutkovo a personálne súvisiacom konaní môžu odôvodňovať jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Ústavný súd v uznesení z 19. decembra 2024 sp. zn. I.ÚS 706/2024 konštatoval, že: „Z dikcie § 49 ods. 3 CSP, ktoré rozhodovacia činnosť sudcu výslovne vylučuje ako okolnosť majúcu za následok vylúčenie namietaného sudcu, musí prepojenosť konaní, v ktorých namietaný sudca participuje, dosahovať taký stupeň intenzity, že daný sudca u nestranného pozorovateľa neobstojí ako nestranný a vzbudzuje pochybnosti, čo odôvodňuje jeho vylúčenie napriek tomu, že rozhodovacia činnosť a procesný postup sudcu v inom konaní sú ex lege okolnosťou neumožňujúcou vylúčenie tohto

sudcu."

23.1. Z uvedeného vyplýva, že samotná účasť sudcu na rozhodovaní alebo jeho procesný postup v inom konaní, hoci aj skutkovo a personálne súvisiacom, spravidla nemôžu samy osebe predstavovať dôvod na jeho vylúčenie. Rozhodujúce je, či konkrétne okolnosti prípadu dosahujú takú intenzitu, že u objektívneho pozorovateľa vyvolávajú legitímne pochybnosti o nestrannosti sudcu.

24. V posudzovanom prípade navrhovateľka a otec maloletej neodvodzujú pochybnosti o nestrannosti JUDr. Silvie Hýbelovej len zo samotnej skutočnosti, že pôsobila v súvisiacom konaní, ale predovšetkým z vyjadrení, ktoré mala predniesť na pojednávaní konanom 24. júla 2024. Podľa ich názoru týmito vyjadreniami prejudikovala výsledok konania a prejavila predčasne vytvorený názor na otázky významné pre rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd preto posudzoval, či uvedené výroky, hodnotené jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach, môžu u objektívneho pozorovateľa vyvolať legitímne pochybnosti o nestrannosti namietanej sudkyne.

25. Zároveň najvyšší súd nezdiera názor navrhovateľky a otca maloletej, že zo záverov vyslovených v uznesení najvyššieho súdu z 24. februára 2026, sp. zn. 7CdoR/12/2025, konkrétne z bodu 42. jeho odôvodnenia, vyplýva, že dovolací súd už v predmetnom rozhodnutí potvrdil dôvodnosť alebo relevantnosť námietky zaujatosti voči JUDr. Silvii Hýbelovej. Z uvedeného bodu odôvodnenia vyplýva len to, že dovolací súd považoval za nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie odvolacieho súdu, ktorý námietky zaujatosti smerujúce proti správaniu členov senátu na pojednávaní bez ďalšieho posúdil len ako námietky proti procesnému postupu, a to bez náležitého vysvetlenia, z akých dôvodov k takému záveru dospel. Dovolací súd sa však v uvedenom rozhodnutí nezaoberal vecným posúdením dôvodnosti námietky zaujatosti voči JUDr. Silvii Hýbelovej, ani nevyslovil záver, že predmetná námietka je dôvodná. Predmetom jeho preskúmania bola výlučne otázka dostatočnosti a preskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z pohľadu práva účastníkov na spravodlivý proces.

26. Najvyšší súd prihliadol predovšetkým na vyjadrenia namietanej sudkyne, podľa ktorých „deti boli zverené do osobnej starostlivosti matky, odvolací súd má za to, že správne“, ako aj na ďalšie výroky týkajúce sa odmietania otca maloletými deťmi, vrátane vyjadrenia „nech je za tým čokoľvek“. Uvedené výroky neboli formulované ako priebežné procesné úvahy alebo predbežné hodnotenie vykonaných dôkazov, ale mohli u objektívneho pozorovateľa navonok vyvolávať dojem jednoznačného stanoviska prezentovaného v mene „odvolacieho súdu“. Najvyšší súd zároveň prihliadol na to, že uvedené vyjadrenia sa netýkali len organizácie ďalšieho procesného postupu alebo priebežného hodnotenia dokazovania, ale priamo otázok významných pre meritorne posúdenie veci, a to spôsobom, ktorý mohol navonok vzbudzovať dojem predčasne ustáleného názoru odvolacieho súdu. Najvyšší súd zároveň prihliadol aj na obsah ďalších vyjadrení sudkyne týkajúcich sa odmietania otca maloletými deťmi a zisťovania príčin narušených vzťahov medzi otcom a maloletými. Vyjadrenia v tom zmysle, že „situácia je taká, že deti vás odmietajú“, „nech je príčina akákoľvek“ alebo že „nemôžeme sanovať vzťahy spred desiatich rokov“, mohli u objektívneho pozorovateľa vyvolať pochybnosti, či odvolací súd pristupuje k otázke zisťovania príčin odmietania otca maloletými deťmi bez predchádzajúceho hodnotového záveru.

27. Najvyšší súd si je vedomý, že sudca je pri vedení pojednávania oprávnený formulovať predbežné procesné úvahy, usmerňovať priebeh konania a komunikovať účastníkom svoj predbežný pohľad na ďalší procesný postup. Samotné vyjadrenia sudcu počas pojednávania preto spravidla nemožno bez ďalšieho považovať za prejav zaujatosti. V posudzovanom prípade však súhrn uvedených výrokov, ich obsah, spôsob formulácie a ich prezentovanie ako názoru „odvolacieho súdu“ mohli prekročiť rámec bežného procesného vedenia pojednávania. Uvedené okolnosti preto nemožno bez ďalšieho subsumovať pod § 49 ods. 3 CSP. Najvyšší súd pritom nepochybuje o subjektívnej nestrannosti JUDr. Silvie Hýbelovej, keďže z jej vyjadrenia nevyplyva žiadny osobný vzťah k veci, účastníkom konania ani ich zástupcom. Rozhodujúce však v posudzovanej veci bolo hľadisko objektívnej nestrannosti, teda posúdenie, či okolnosti prípadu môžu u nezainteresovaného objektívneho pozorovateľa vyvolať legitímne pochybnosti o nestrannosti sudcu.

28. Pokiaľ ide o ďalšie okolnosti namietané navrhovateľkou a otcom maloletej, najmä poukaz na

uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7CdoR/12/2025, ktorým boli z prejednávania a rozhodovania súvisiacej veci vylúčené ďalšie členky senátu, najvyšší súd uvádza, že samotná existencia uvedeného rozhodnutia bez ďalšieho automaticky neznamená existenciu dôvodov na vylúčenie aj vo vzťahu k JUDr. Silvii Hýbelovej. Uvedenú okolnosť však nemožno posudzovať izolovane a vo vzájomnej súvislosti s vyššie uvedenými výroky namietanej sudkyne predstavuje ďalší prvok podporujúci vznik objektívnych pochybností o jej nestrannosti. Rozhodujúci význam však v posudzovanom prípade nadobúdajú konkrétne vyjadrenia namietanej sudkyne prednesené počas pojednávania a spôsob, akým boli prezentované účastníkom konania.

29. So zreteľom na obsah výrokov prednesených namietanou sudkyňou na pojednávaní konanom 24. júla 2024, spôsob ich formulácie, ako aj ich prezentovanie v mene odvolacieho súdu dospel najvyšší súd k záveru, že súhrn uvedených okolností je objektívne spôsobilý vyvolať legitímne pochybnosti o nestrannosti JUDr. Silvie Hýbelovej v zmysle § 49 ods. 1 CSP.

Mgr. Fedor Benka

30. Pokiaľ ide o subjektívny aspekt nestrannosti, Mgr. Fedor Benka uviedol, že sa vo veci necíti byť zaujatý a nemá pomer k veci, účastníkom konania, ich zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní. Najvyšší súd sa preto zaoberal tým, či sú v posudzovanej veci dané okolnosti spôsobilé vyvolať objektívne pochybnosti o nestrannosti namietaného sudcu.

31. Navrhovateľka a otec maloletej odôvodňujú námietku zaujatosti voči Mgr. Fedorovi Benkovi okolnosťami súvisiacimi s jeho pôsobením ako zastupujúceho člena senátu v inom konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 12CoP/42/2024. Namietajú najmä spôsob jeho ustanovenia ako zastupujúceho sudcu JUDr. Kataríny Slováčkovéj, zákonnosť jeho zaradenia do senátu, ako aj časový priestor, ktorý mal na oboznámenie sa so spisovým materiálom.

32. Najvyšší súd uvádza, že námietky týkajúce sa spôsobu zastupovania JUDr. Kataríny Slováčkovéj a zaradenia Mgr. Fedora Benku do senátu sa svojou povahou týkajú predovšetkým otázky zákonného sudcu a správneho obsadenia senátu v inom konaní. Týmto otázkami sa už najvyšší súd podrobne zaoberal v uznesení z 24. februára 2026, sp. zn. 7CdoR/12/2025 (porovnaj body 45. až 54.), v ktorom dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom o súdoch a rozvrhom práce a že nedošlo k porušeniu práva účastníkov na zákonného sudcu ani na správne obsadený senát.

33. Pokiaľ navrhovateľka a otec maloletej namietajú, že Mgr. Fedor Benka sa mohol podieľať na rozhodovaní bez dostatočného oboznámenia sa so spisovým materiálom, nejde o okolnosť, ktorá by sama osebe svedčila o jeho pomere k veci, účastníkom konania alebo ich zástupcom. Ide o výhradu smerujúcu k jeho pripravenosti rozhodovať v inom konaní. Aj touto otázkou sa však najvyšší súd už zaoberal v uznesení sp. zn. 7CdoR/12/2025, v ktorom dospel k záveru, že Mgr. Fedor Benka mal dostatočný časový priestor na oboznámenie sa s vecou, keďže sa o zastupovaní dozvedel už 25. septembra 2024, teda sedem dní pred pojednávaním konaným 02. októbra 2024.

34. Namietané okolnosti preto nepredstavujú skutočnosti spôsobilé založiť objektívne pochybnosti o nestrannosti Mgr. Fedora Benku v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Zo skutočností uvádzaných navrhovateľkou a otcom maloletej nevyplýva žiadny konkrétny pomer namietaného sudcu k veci, účastníkom konania, ich zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že vo vzťahu k Mgr. Fedorovi Benkovi neboli zistené okolnosti zakladajúce dôvod na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci podľa § 49 ods. 1 CSP.

35. Najvyšší súd sumarizuje, že so zreteľom na uvedené skutočnosti je opodstatnený záver, že vo vzťahu k JUDr. Silvii Hýbelovej sú dané okolnosti objektívne spôsobilé vyvolať legitímne pochybnosti o jej nestrannosti v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Z uvedeného dôvodu ju vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci. Vo vzťahu k Mgr. Fedorovi Benkovi najvyšší súd nezistil existenciu okolností zakladajúcich pochybnosti o jeho nestrannosti. Namietané skutočnosti smerujú predovšetkým proti

spôsobu zastupovania JUDr. Kataríny Slováčkovej, zaradeniu Mgr. Fedora Benku do rozhodujúceho senátu a proti tvrdenému nedostatočnému času na oboznámenie sa so spisovým materiálom, pričom uvedenými otázkami sa najvyšší súd už zaoberal v uznesení sp. zn. 7CdoR/12/2025. Neboli pritom zistené žiadne konkrétne okolnosti nasvedčujúce jeho pomeru k veci, účastníkom konania, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že vo vzťahu k Mgr. Fedorovi Benkovi nie sú splnené podmienky na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci podľa § 49 ods. 1 CSP.

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.